

Въведение

I feel sometimes, like I've lived THREE lives. If so, this would be one of them. Maybe one and a half.

Looking back, re-reading this, it seems that no matter what I thought I knew at any given moment in my life, I never knew shit about shit. Not about the important things anyway.

That's still ~~very~~ much a work in progress, I guess - figuring out the important stuff.

One of the comforts of cooking professionally is that you end up knowing some things absolutely.

You know that plates go into the dishwashing machine dirty and end to come out clean.

You know how best to cook an omelette.

When risotto is done right and when it's done wrong.

You know that showing up on time is an absolute virtue and that being late is always, always bad.

In an imperfect and ever changing world where few things are for certain, that's pretty satisfying still.

to know that SOMETHING is for sure

Понякога имам чувството, че съм живял три живота. Ако е така, то това е бил един от тях. Може би един и половина.

Като се обърна назад и препрочитам това, разбирам, че независимо какво съм смятал, че знам във всеки един момент от живота си, никога не съм имал точна представа за нещата. Във всеки случай, не и за важните неща. Предполагам, че е процес, който все още върви – да намирам отговори на важните въпроси в живота.

Едно от преимуществата на професионалния готвач е, че в крайна сметка стига до абсолютното познание за някои неща. Знаеш, че чиниите влизат мръсни в миялната машина, а накрая излизат чисти. Знаеш как най-добре да направиш омлет. Кога си приготвил правилно ризотото и кога си го объркал. Знаеш, че да се появиш навреме е добродетел, докато закъснението винаги, винаги е нещо лошо.

В един несъвършен, непрекъснато променящ се свят, където малко неща можеш да приемеш за безспорни, и това е достатъчно – да знаеш, че нещо е сигурно.

Май, 2012